

Sygn. akt III Ca 1375/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys-Magiera

Sędzia SO Teresa Kołeczko-Waławik

Sędzia SO Marcin Rak (spr.)

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R.

przeciwko B. M. i K. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt I C 1675/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Marcin Rak SSO Lucyna Morys-Magiera SSO Teresa Kołeczko-Waławik

Sygn. akt **III Ca 1375/17**

UZASADNIENIE

(...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w R. domagała się zasądzenia od pozwanych K. M. i B. M. solidarnie na swoją rzecz 3.232,64 zł wraz z bliżej określonymi odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Dochodzone pozwem roszczenie obejmowało należności z tytułu korzystania przez pozwanych z lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ul. (...) będącego własnością powódki, a przysługującego pozwanym na zasadzie spółdzielczego lokatorskiego prawa. Roszczenie obejmowało zobowiązanie z tytułu kosztów eksploatacyjnych za okres od maja 2014 r. do sierpnia 2014 r. w wysokości po 449,36 zł miesięcznie oraz opłat na fundusz remontowy za okres od maja 2014 r. do grudnia 2014 r. w wysokości po 179,40 zł miesięcznie.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym roszczenie to zostało uwzględnione w całości.

Pozwani zaskarżyli nakaz w całości podając, że przeczą wszystkim twierdzeniom pozwu, którego roszczenia jako nieudowodnione powinny być oddalone.

W toku postępowania powódka ograniczyła żądanie do kwoty 3.106,12 zł w sposób bliżej określony na rozprawie w dniu 14 września 2016 r.

Wyrokiem z 23 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy zasądził solidarnie od pozwanych K. M. i B. M. na rzecz powódki (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R. 2.158,80 zł z bliżej określonymi odsetkami, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził 888,04 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie to zapadło po ustaleniu, że pozwani na zasadach spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego zajmują lokal mieszkalny o powierzchni użytkowej 69 m² położony przy ul. (...) w R.. Rada Nadzorcza powódki podjęła w dniu 7 grudnia 2011 r. uchwałę nr(...) zatwierdzającą plany ekonomiczno - finansowe (...) Spółdzielni Mieszkaniowej na 2012 r. Załącznikiem do tej uchwały był cennik stawek opłat na zasobach (...) 7 od 1 kwietnia 2012 r. Uchwała ta prawomocnym Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 7 lipca 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I C 50/15, została uznana za nieistniejącą.

Sąd Rejonowy ustalił też, że Rada Nadzorcza powódki podjęła w dniu 8 września 2010 r. uchwałę nr 46/2010 zatwierdzającą plany ekonomiczno-finansowe (...) Spółdzielni Mieszkaniowej na 2011 r. Załącznikiem do tej uchwały był cennik stawek opłat na zasobach (...) 7 na rok 2011. W punkcie I.A.3 tego załącznika wskazano, że wysokość planowanych opłat na rok 2011 w spółdzielczych lokalach mieszkalnych w budynkach niskich nieocieplonych dla członka spółdzielni wynosi tytułem: kosztów utrzymania zasobów mieszkalnych - 2,53 zł/m², funduszu remontowego - 2,50 zł/m², działalności społeczno - kulturalnej - 0,11 zł/m². W punkcie I.B.1 wskazano, że stawka za domofon wynosi 1,50 zł/mieszkanie. W punkcie I.B.2 wskazano, że stawka opłaty za wywóz nieczystości wynosi 6,87 zł od osoby. W punkcie I.B.3 wskazano, że stawka opłaty za podatek od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie terenu wynosi 0,16 zł/m².

Według ustaleń Sądu Rejonowego, pismami z 24 lipca 2014 r. i 17 grudnia 2014 r. powódka wezwała pozwanych do zapłaty zaległości z tytułu opłat za mieszkanie.

Sąd Rejonowy ustalił, że zgodnie z §7 ust 1 pkt 4 oraz §89, §90 i §91 statutu powódki członkowie spółdzielni zobowiązani są w pełni pokrywać wydatki związane z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na lokal, opłaty związane z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, a także zobowiązania spółdzielni z innych bliżej określonych tytułów. Opłaty związane z lokalem mieszkalnym powinny być uregulowane do 20-go dnia każdego miesiąca.

Na podstawie §11 ust 1 regulaminu rozliczania kosztów centralnego ogrzewania i podgrzania wody w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R. Sąd Rejonowy ustalił zasady rozliczania kosztów centralnego ogrzewania, w tym sposób wyliczenia opłaty zaliczkowej.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości na okoliczność ustalenia prawidłowości wyliczenia przez powódkę należności objętych pozwem, z powołaniem na art. 278§1 k.p.c., gdyż uznał, że do rozstrzygnięcia sprawy nie są wymagane wiadomości specjalne posiadane przez biegłego sądowego. Powódka dochodziła od pozwanych opłat mieszkanie, zatem winna wykazać wysokość obowiązujących pozwanych stawek opłat za mieszkanie. Do wykazania tych okoliczności nie były wymagane wiadomości specjalne.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że podstawą prawną żądania powódki wobec pozwanych był art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1222) stanowiący, że członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Sąd Rejonowy uznał, że pozwani jako członkowie spółdzielni

zobowiązani byli - na podstawie cytowanego powyżej art. 4 ust. 1 ustawy a także § 7 ust. 1 pkt 4 Statutu powódki - uiszczać opłaty.

Stawki opłat za lokale obowiązujące u powódki zostały ustalone w uchwale Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R. nr (...) z 7 grudnia 2011 r. zatwierdzającej plany ekonomiczno-finansowe (...) Spółdzielni Mieszkaniowej na 2012 r. Bezsportnym było, że uchwała ta została uznana za nieistniejącą w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Gliwicach, sygn. akt I C 50/15, w której to sprawie wyrok uprawomocnił się 10 maja 2016 r.

W takiej sytuacji podstawą ustalenia wysokości stawek opłat za lokale w ocenie Sądu Rejonowego winna być poprzednio obowiązująca uchwała Rady Nadzorczej powódki nr (...) z 8 września 2010 r. zatwierdzającą plany ekonomiczno-finansowe (...) Spółdzielni Mieszkaniowej na 2011 r.

Na podstawie cennika stawek opłat na zasobach (...) 7 na rok 2011 stanowiącego załącznik do uchwały nr (...) Sąd ustalił, że w okresie, za który powódka dochodziła należności, tj. od maja do sierpnia 2014 r. wysokość miesięcznej opłaty za mieszkanie, którą pozwani winni uiszczać na rzecz powódki wynosiła 367,20 zł. Na opłatę tę składały się następujące opłaty:

- 174,57 zł tytułem kosztów utrzymania zasobów mieszkalnych ($2,53 \text{ zł} \times 69 \text{ m} = 174,57 \text{ zł}$),
- 172,50 zł tytułem funduszu remontowego ($2,50 \text{ zł} \times 69 \text{ m}^2 = 172,50 \text{ zł}$),
- 7,59 zł tytułem działalności społeczno - kulturalnej ($0,11 \text{ zł} \times 69 \text{ m}^2 = 7,59 \text{ zł}$),
- 1,50 zł za domofon,
- 11,04 zł tytułem podatku od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie terenu ($0,16 \text{ zł} \times 69 \text{ m}^2 = 11,04 \text{ zł}$).

Z kolei za okres od września do grudnia 2014 r. powódka dochodziła jedynie należności na fundusz remontowy. Wysokość opłaty na fundusz remontowy w tym okresie, zgodnie ze wskazanym powyżej załącznikiem do uchwały nr (...) wynosiła 172,50 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy za zasadne uznał zatem powództwo do kwoty 2.158,80 zł. W pozostałym zakresie oddalił je jako niewykazane.

O odsetkach od zasądzonych kwot Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i 2 k.c. O kosztach procesu orzekł z powołaniem na art. 100 k.p.c.

Apelację od tego wyroku w części uwzględniającej powództwo wnieśli pozwani, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami procesu. Pozwani nadto wnieśli o zasądzenie od powoda na zwrotu kosztów postępowania za obydwie instancje.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucili:

- naruszenie art. 6 k.c. oraz art. 4 ust 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych i kodeksu cywilnego, poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w błędnym przyjęciu za podstawę rozstrzygnięcia uchwał i cenników nie obowiązujących w spornym okresie oraz dowolnym przyjęciu cennika na zasobach (...) 7 jako podstawy roszczeń powódki,
- naruszenie art. 243¹ k.p.c. poprzez poczynienie ustaleń na podstawie przydziału lokalu, który to dokument nie posiadał cech dowodu o jakich mowa w tym przepisie, a nadto zgodnie z art. 245 k.p.c. mógł być co najwyżej dokumentem prywatnym wystawionym przez nieokreśloną osobę;

- naruszenie art. 193§2¹ k.p.c. i art. 505⁴§1 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia po niedopuszczalnej zmianie podstawy faktycznej żądania dokonanej nadto w formie ustnej i w postępowaniu uproszczonym;
- błędne ustalenia faktyczne co do faktu zajmowania przez pozwanych spornego lokalu, wysokości opłat jak i wezwania pozwanych do zapłaty, w tym nieuzasadnione przyznanie waloru wiarygodności i spójności zeznaniom świadka J. G.;
- błędne orzeczenie o kosztach procesu pomijające poniesione przez powoda koszty stawiennictwa na rozprawie.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych wywiódł na ich podstawie wnioski, które Sąd Okręgowy podzielił i uznał za własne.

Odnosząc się do zarzutów pozwanych w pierwszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z art. 210§2 k.p.c. każda ze stron zobowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych, zaś zgodnie art. 221 k.p.c. na pozwanym spoczywa obowiązek wdania się w spór co do istoty sprawy. W związku z tym wyjaśniono w orzecznictwie, że broniący się pozwany nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (por. wyroki Sądu Najwyższego z 11 lipca 2012 roku, II CSK 744/11, z 9 lipca 2009 roku, III CSK 341/08, z 17 lutego 2004 roku, III CZP 115/03, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 6 września 2013 roku, V ACa 435/13, wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 28 lutego 2013 roku, I ACa 1032/12 i z 5 kwietnia 2012 roku, VI ACa 1246/11). Brak wyraźnego odniesienia się na odpowiednim etapie postępowania do konkretnych twierdzeń powoda skutkować może przyjęciem ich na podstawie art. 230 k.p.c. za niezaprzeczone, a późniejsze ich kwestionowanie może okazać się nieskuteczne (por. art. 207§6 k.p.c., art. 503§1 zd. 3 k.p.c. czy art. 381 k.p.c.).

Zważywszy na to założenie oraz pozostałe okoliczności sprawy nie mógł okazać się skuteczny podniesiony w apelacji zarzut błędnego ustalenia faktu zajmowania przez pozwanych spornego lokalu w okresie obejmującym żądanie pozwu. Wszak pozwani nie zakwestionowali wprost tej okoliczności w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pozwalało to za uznanie tej okoliczności na zasadzie art. 230 k.p.c. za wykazaną, podobnie jak faktu przysługiwania pozwanym spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu przy ulicy (...) w R.. W tym drugim aspekcie bezzasadnym był zarzut naruszenia art. 245 k.p.c. poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przydziału tegoż lokalu. Wskazać bowiem trzeba, że ów przydział został opatrzony parafami i pieczęcią, na podstawie której możliwe było ustalenie, że dokument ten pochodził od członków zarządu powódki, a przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności w niniejszej sprawie – podpisania tegoż dokumentu przez pozwaną, odbierania korespondencji kierowanej pod adres tego lokalu i korzystania z praw członków spółdzielni poprzez wielokrotne zaskarżanie jej uchwał, nie było potrzeby ustalenia kto konkretnie dokument ten wystawił. Okoliczność ta nie miała bowiem zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W toku postępowania pierwszoinstancyjnego nie doszło też do niedopuszczalnej zmiany powództwa. Strona powodowa od początku wskazywała, że żądanie dotyczy nieuregulowanych opłat związanych z korzystaniem przez pozwanych ze spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu w określonym w pozwie okresie. Powoływane przez powódkę okoliczności faktyczne stanowiące podstawę powództwa nie uległy zmianie do czasu zakończenia postępowania w sprawie. Zmianie uległo jedynie stanowisko dotyczące tego w oparciu, o którą uchwałę spółdzielni opłaty te winny być obliczane. Zmiana tego rodzaju nie stanowiła zmiany podstawy faktycznej powództwa. Tą podstawą była sama powinność poniesienia opłat za lokal spółdzielczy w określonych w pozwie miesiącach.

Bez znaczenia w okolicznościach sprawy pozostawał zarzut co do ustaleń w zakresie braku wezwania pozwanych do zapłaty spornych należności. Wszak pozwani konsekwentnie kwestionowali obowiązek zapłaty, a powinność

terminowego regulowania opłat za lokal wynikała z przepisów ustawy oraz statutu powódki. Wymagalność roszczenia następowała zatem bez względu na wezwanie do jego zapłaty, a nadto ewentualny brak wezwania nie mógł mieć wpływu na rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Nie było bowiem tak aby pozwani nie dali powodu do wytoczenia powództwa. Ewentualna wadliwość procedowania Sądu Rejonowego w tym zakresie nie miała zatem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Spóźnionym i nieuzasadnionym był zarzut dowolnego przyjęcia przez Sąd Rejonowy jako podstawy wyliczeń „cennika stawek opłat na zasobach (...) 7 na 2011 rok”. Wszak pozwani na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego nie zakwestionowali faktu przynależności spornego lokalu do zasobów tego rejonu. Na marginesie zaznaczyć trzeba, że okoliczność ta znajdowała potwierdzenie w planie złożonym do akt w postępowaniu odwoławczym (k. 288). Nie mógł być też skuteczny zarzut dotyczący wyboru stawki opłat, skoro Sąd Rejonowy wybrał stawki najniższe dla członków spółdzielni, a więc najkorzystniejsze dla pozwanych. Chybionymi były też zarzuty dotyczące się oparcie przez Sąd Rejonowy na zeznaniach świadka J. G. w zakresie ilości osób zajmujących lokal, skoro Sąd Rejonowy nie zasądził od pozwanych należności, których wysokość byłaby uzależniona od ilości lokatorów. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawały też zeznania tegoż świadka w zakresie dotyczącym rozbieżności między okresem żądania pozwu, a okresem obowiązywania uchwały nr(...). Materia ta nie była bowiem nie tyle kwestią faktu lecz prawa materialnego, którego ocena należała do Sądu.

W konsekwencji zasadnicze ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia były prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy podzielił je i uznał za własne.

Zważywszy na zarzuty pozwanych, którzy wskazywali, że w okresie obejmującym żądanie pozwu podstawą naliczania opłat powinna być częściowo prawomocna uchwała rady nadzorczej powódki z 5 czerwca 2014 roku nr (...), Sąd Okręgowy uznał za zasadne uzupełnienie postępowania dowodowego z odpisów wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z 26 stycznia 2017 r. sygn. akt I C 49/15 oraz odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 lutego 2018 r., sygn. akt V ACa 534/17 z uzasadnieniami, a także z uchwały nr (...) Rady Nadzorczej (...) w R. z załącznikami w postaci projektu planów ekonomiczno – finansowych na rok 2013 i 2014.

Ze wskazanych dokumentów wynikało, że uchwałą z 5 czerwca 2014 roku Rada Nadzorcza powódki:

1. uznała za ważną i obowiązującą uchwałę Rady Nadzorczej (...) nr (...) z 7 grudnia 2011 roku zatwierdzającą plan finansowy na 2012 rok i stwierdziła, że wywołuje ona wszystkie związane z nią skutki;
2. zatwierdziła plany ekonomiczno – finansowe na 2013 rok ustalone przez zarząd (...) uchwałą nr 48/2012 z 6 grudnia 2012 roku i plany ekonomiczno – finansowe na 2014 rok ustalone przez Zarząd (...) uchwałą nr 02/2014 z 16 stycznia 2014 roku;
3. uchwaliła, że stawki opłat zależnych od spółdzielni za eksploatację i utrzymanie lokali mieszkalnych spółdzielczych i wyodrębnionych oraz lokali użytkowych na 2014 rok pozostają niezmienione w stosunku do ustalonych na lata 2012 – 2013, stawki te stosuje się również w sprawach dotyczących rozliczeń z członkami spółdzielni;
4. uczyniła uchwały(...), (...) i (...) załącznikami do uchwały,
5. ustaliła, że uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, wyrokiem z 26 stycznia 2017 roku, sygn. I C 49/15, z powództwa K. M. przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R., stwierdził nieważność uchwały Rady Nadzorczej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R. z dnia 5 czerwca 2014 roku nr (...) w zakresie punktu 1 i 3 a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Apelacja K. M. od tego wyroku została częściowo odrzucona, a w pozostałej części oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 lutego 2018 roku, sygn. akt V ACa 534/17.

Poczynienie dodatkowych ustaleń faktycznych nie mogło jednak skutkować wzruszeniem zaskarżonego wyroku.

Zasługiwała na aprobatę przyjęta przez Sąd Rejonowy koncepcja, zgodnie z którą w przypadku unieważnienia uchwały określającej wysokość opłat należnych powódce z tytułu użytkowania mieszkania wchodzącego w jej zasób za okres, w którym unieważniona uchwała miała obowiązywać, stawki opłat winny być ustalone na podstawie ostatniej prawomocnej, niepodważonej uchwały. Nie ma bowiem podstaw do uznania, że w przypadku stwierdzenia przez sąd nieważności uchwały spółdzielni określającej w sposób szczegółowy sposób wyliczenia i wysokość opłat z tytułu członkostwa w spółdzielni, członkowie spółdzielni nie mają obowiązku ponoszenia jakichkolwiek opłat. Wniosek taki byłby sprzeczny z regulacją art. 4 ust 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 845), która nakłada na członków spółdzielni obowiązek uczestniczenia w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni oraz uiszczania opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Zgodnie natomiast z §7 ust 1 pkt 4 statutu powódki członek spółdzielni zobowiązany był m. in. Do pełnego pokrywania wydatków związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na lokal, do którego przysługuje mu spółdzielcze prawo oraz eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, a także zobowiązania spółdzielni z innych tytułów.

Sporna kwestia wysokości tychże opłat została prawidłowo ustalona przez Sąd Rejonowy w oparciu o poprzednio obowiązującą, ważną uchwałę nr (...) z 8 września 2010 r. Okoliczność, że z jej treści wynikało, iż dotyczy opłat w 2011 roku nie oznaczało – przy braku wyraźnego wyłączenia – że nie może być stosowana w latach kolejnych w razie braku dalszych uchwał te opłaty ustalających. Dodać trzeba, że z art. 4 ust 1 i ust 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych wynika, że członkowie spółdzielni są zobowiązani ponosić opłaty w ustalonej wysokości do czasu ich zmiany. Ostatni z wymienionych przepisów zwalnia zatem osobę kwestionującą wysokość zmienionej opłaty tylko w zmienionej wysokości nie zwalnia zaś z obowiązku ponoszenia opłat w ogóle.

Zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do stosowania stawek opłat w wysokości innej niż wynikające z dokumentów przyjętych przez Sąd Rejonowy. W aspekcie podnoszonych w tym zakresie zarzutów w postępowaniu odwoławczym wskazać należy, że część uchwały Rady Nadzorczej (...) w R. z 5 czerwca 2014 r. nr (...), która pozostawała w mocy po jej uchyleniu prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach w sprawie I C 49/15, dotyczyła planów ekonomiczno – finansowych za lata 2013 i 2014. Takie plany gospodarcze miały charakter jedynie kalkulacji czy projektów i nie sposób było ich uznać za cenniki mogące stanowić wiążącą podstawę ustalenia wysokości stawek opłat należnych spółdzielni od jej członków stosownie do 39 ust 1 pkt 10 statutu powódki. Toteż obowiązywanie tej części uchwały w obrocie prawnym nie miało dla niniejszej sprawy znaczenia, nie miało bowiem wpływu na ewentualną zmianę wysokości opłat.

W takiej sytuacji, wobec braku wiążącego dokumentu odnoszącego się wprost do wysokości stawek opłat za lokale spółdzielni w okresie objętym żądaniem powódki, należało przyjąć stawki ustalone ostatnią prawomocną w tym zakresie uchwałą. Taka koncepcja zyskała aprobatę w innych orzeczeniach Sądu Okręgowego w tożsamych sprawach między tymi samymi stronami i konsekwentnie w niniejszej sprawie także została uznana za właściwą.

Za wykazane uznać zatem należało zobowiązanie pozwanych względem powódki określone w zaskarżonym wyroku, szczegółowo opisane w jego uzasadnieniu co do podzielanych przez Sąd Okręgowy podstaw matematycznych wyliczeń.

Prawidłowym było również rozstrzygnięcie o kosztach procesu tak co do zasady ich rozliczenia jak i wysokości kosztów poniesionych przez każdą ze stron. Sąd Okręgowy bez zbędnego powielania podzielił wnioski Sądu Rejonowego w zakresie braku podstaw do zaliczania w poczet kosztów poniesionych przez pozwanego wydatków innych niż związane z dojazdem na rozprawy środkami komunikacji publicznej.

Z tych też względów Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną zgodnie z art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanych jako przegrywających spór. Zasądzona na rzecz powódki należność obejmowała wynagrodzenie jej pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej, odpowiedniej do wartości przedmiotu zaskarżenia, ustalone na podstawie § 2 pkt 3

w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.

SSO Marcin Rak SSO Lucyna Morys – Magiera SSO Teresa Kołeczko - Waławik